

Chương thứ 26

VẠN NIÊN TUYẾT LIÊN TỬ

âm !

Âm !

Những tiếng chấn động âm âm cứ tiếp tục vang vọng mãi, tồn tại mãi trong tiềm thức Mạnh Đạt Nhân.

Giống những tiếng chuông mõ công phu của những nơi thờ tự có tác dụng làm thức tỉnh lòng người mê muội thì những tiếng chấn động âm vang cũng làm cho nhận thức của Mạnh Đạt Nhân dần dần hồi phục.

Toàn thân đau nhức, hai bên thái dương đau buốt như bị ai bóp nghẹt khiến đầu cũng đau như sắp vỡ tung, nhưng sự tồn tại của những thanh âm chấn động bắt buộc Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng tự đặt một câu nghi vấn :

"Sao mụ vẫn chưa hạ sát ta ? Mụ định hành hạ ta, đe dọa ta sợ đến chết khiếp bằng những loạt kinh sát ngay bên người thế sao ? Mụ quả ác độc ! Hãy giết ta đi. Hãy mau hạ thủ ta đi. Bằng không, nếu phen này ta thoát mạng, mụ sẽ bị ta hành hạ gấp trăm gấp ngàn lần như thế này. Hãy giết ta đi..."

Nghi vấn trùng trùng, phần nộ cực độ, hai thái cực này vậy là càng giúp Mạnh Đạt Nhân mau thu hồi nhận thức.

- Sao ngươi không tỉnh lại ? Hãy tỉnh lại đi. Mạnh Đạt Nhân ! Bằng không, ta e sẽ không chi trì lâu hơn nữa. a... a...

Là thanh âm của lão Lôì Đồng ? Mạnh Đạt Nhân liền rơi vào trạng thái kinh ngạc tột độ.

"Vậy là ta chưa chết ? Lão Lôì đang ở cạnh ta ? Ta thoát nạn thật sự rồi ư ? Ôi chao ! Hãy buông ra ! Đừng làm ta đau như thế"

Với phản ứng tự nhiên, Mạnh Đạt Nhân có lúc lắc đầu để tránh thoát lực nào đó đang làm cho hai bên đầu càng lúc càng đau.

Nhờ đó, Mạnh Đạt Nhân hồi tỉnh và nghe rõ hơn tiếng gọi khẩn trương của lão Lôì Đồng :

- Tiểu tử, ngươi không chịu tỉnh lại thật sao ? Đừng như vậy, đừng để bao nhiêu kỳ vọng ta dành cho ngươi phải trở nên vô vọng. Hãy tỉnh lại đi ! Tỉnh lại đi !

Mạnh Đạt Nhân nhấp nháy đôi mắt, cổ mở to, mở to lên dần.

Vật đầu tiên được Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy càng lúc càng rõ là một khối đá thật to đang sừng sững ngay cạnh thân. Không thấy lão Lôì Đồng đâu, Mạnh Đạt Nhân đành nghĩ bản thân đang cơn mộng mị.

Tuy nhiên, cái đau ở đầu là điều có thật, cả tiếng kêu khẩn thiết của Lôi Đồng cũng là sự thật.

Thanh âm của Lôi Đồng lại vang lên, lần này cho Mạnh Đạt Nhân biết rõ phương vị phát lên tiếng gọi :

- Người tỉnh lại rồi ư ? May quá ! Ta đây, hãy nhìn ta nào.

Mạnh Đạt Nhân ngược mắt nhìn lên, rồi nhìn ngược về phía sau.

Đầu của Mạnh Đạt Nhân đang nằm lọt thỏm giữa hai cánh tay bóp chặt của lão lác đầu. Hay nói cho chính xác hơn, như Mạnh Đạt Nhân tạm thời nhận định, lác đầu đang nằm trên một tảng đá, một tảng đá cũng to lớn như tảng đá lúc nãy Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy. Và tảng đá này cũng sừng sững ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân nhưng là ở phía sau - lão gần như đưa cả nửa người ra ngoài và thò hai tay xuống để giữ chặt hai bên đầu Mạnh Đạt Nhân. Đây là tư thế chỉ để cứu người, và vì người đang được cứu là Mạnh Đạt Nhân nên Mạnh Đạt Nhân lập tức hiểu bản thân phải lâm vào tình cảnh hết sức nguy ngập mới cần có người cứu.

" Vậy là mối nguy hiểm này chắc chắn chỉ xuất hiện đầu đó ở phía dưới ? Một vực thẳm chẳng hạn ? Không lẽ ta sắp sửa rơi vào vực thẳm và tình cờ được lão Lôi Đồng kịp dùng tay giữ lại ?"

Kinh nghi, Mạnh Đạt Nhân định đưa mắt nhìn xuống dưới chân, bỗng nghe lão Lôi Đồng khẩn trương hô hoán :

- Đừng ! Đừng động đậy cũng đừng phí công nhìn xuống. Ta kiệt lực lắm rồi, không thể theo giữ người lâu hơn. Hãy nghĩ cách, đừng quá vội cũng đừng quá chậm, leo thoát khỏi hiểm cảnh này.

Chỉ còn nhìn thấy sắc mặt hoàn toàn trắng bệch của lão hiện giờ, Mạnh Đạt Nhân cũng đủ biết lão đã kiệt lực đến thế nào.

Mạnh Đạt Nhân gắng gượng phát thoại và quả nhiên việc phát thoại thật khó khăn :

- Với hai tảng đá ở phía trước và phía sau, tại hạ sẽ tỳ chân vào, giúp tiền bối đỡ hao tổn chân lực ?

Lôi Đồng trợn mắt kinh hãi :

- Không được ! Đó là hai tảng đá vừa lăn xuống, bên trên chúng vẫn còn rất nhiều tảng đá như vậy cũng chực chờ lăn xuống nghiền nát ta và người. Chỉ cần một cử động nhỏ của người, nếu làm chúng mất đi vị thế cân bằng hiện thời, cả ta và người đừng mong toàn mạng. Hãy nghĩ cách khác đi. Người vốn thông minh tột đỉnh mà ?

- Lão có thể kéo tại hạ lên thêm một ít nữa ?

- Cũng không được ! Nửa thân dưới của ta đã bị một tảng đá đè phải. Một cử động nhỏ nhất định sẽ làm khối đá đó nhích động, hậu quả cũng sẽ thảm hại như nhau.

- Phía dưới tại hạ là một vực thẳm ?

- Không khác mấy so với vực thẳm. Đó là một địa huyết và đã có nhiều tảng đá vừa lăn vào đó.

- Tiên bối có nhìn thấy đấy ?
- Máu huyết vẫn tiếp tục tuôn chảy khỏi thân thể ta. Hai mắt ta đã bị hoa, không sao có thể nhìn rõ.
- Theo tiên bối, đấy huyết sâu bao nhiêu ?
- Người định làm gì ?
- Nêu đấy huyết không sâu lắm, phạm vi phía dưới tất phải rộng, đủ chỗ cho tại hạ và tiên bối kịp ẩn thân trước khi bị những tảng đá trên này lăn xuống đè phải.
- Vô ích ! Người bị nội thương, ta bị kiệt lực, ta và người không thể hành động nhanh như người dự định.
- Chuyện xảy ra như thế nào ?
- Ta và người, sau loạt kinh cuối cùng của mục xú phụ, đều bị chân bay vào Quỷ Cung. Trong Quỷ Cung không ngờ lại có quá nhiều cơ quan tiềm phục, bẫy giăng điệp trùng. Cách ta và người lọt vào làm cho địa huyết tự khai mở. Lúc người sắp rơi xuống địa huyết cũng là lúc ta bị một khối đá lăn vào, đè lên nửa thân sau. Ta chỉ kịp giữ người lại như thế này.
- Nếu vậy, trước lúc loạn thạch lăn xuống, địa hình ở trong này, tiên bối có kịp nhìn thấy ?
- Có ! Chỉ toàn là ảo ảnh. Nếu ta đoán không lầm thì đây là một trận đồ.
- Còn tung tích của mục Cổ Mỹ Kỳ thì sao ?
- Không thấy mục, một dấu vết nhỏ cũng không.
- Rõ rồi ! Đây là một loại ảo trận, ngược lại hoàn toàn với quái trận tại hạ và Trầm Bội Uyên đã lâm vào.
- Người có cách thoát ?
- Lây thực làm ảo, ngược lại, lây ảo làm thực. Đây là mấu chốt của khẩu quyết Vạn Quỷ Ảnh. Địa huyết này chính là lối dẫn vào một nơi có thể gọi là Quỷ Cung thật sự.
- Vật Quỷ Cung nào là giả ?
- Là nơi có hắc hai chữ Quỷ Cung như đã nhìn thấy. Tưởng là thật, ai xông bừa vào tất phải thảm tử. Chỉ có những ai am hiểu võ học Cửu U, nhất là bộ pháp Vạn Quỷ Ảnh mới có thể đột nhập an toàn.
- Người sai rồi ! Chẳng phải trước bọn nhị viện nhị cung đã có người đột nhập vào an toàn và nhân vật này mãi đến lúc quay trở ra mới am hiểu Vạn Quỷ Ảnh đó sao ? Chứng tỏ...
- Tại hạ có thể giải thích. Tiên bối định nói nhân vật đó không cần am hiểu Vạn Quỷ Ảnh cũng có thể vào Quỷ Cung ? Ngược lại, mục Cổ Mỹ Kỳ tuy am hiểu sở học Cửu U nhưng vẫn cứ gặp bất trắc ?
- Không sai ! Người giải thích thế nào ?
- Trước hết, tại hạ muốn biết tiên bối luyện được bao nhiêu phần võ học Cửu Trùng ?
- Sáu ! Sao ?
- Còn mục môn chủ ?

- Bậy !
- Không kém hơn Trầm môn chủ tiền nhiệm ?
- Qua những gì ta vừa biết, công phu bồn môn không có lưu lại ở đệ bát và đệ cửu động, thì cũng đúng như vậy.
- Tốt rồi ! Vậy tiền bối nghĩ sao khi Vạn Biến Quỷ và Thần Môn đều dùng chữ Cửu làm yếu quyết cho cách biến hóa công phu ?
- Ta không thể biết. Có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên ?
- Không phải ngẫu nhiên đâu. Tóm lại, cứ chờ sau khi thoát nạn, tại hạ sẽ giải thích.
- Người vẫn vẫn giữ ý định dùng địa huyết làm phương cách thoát hiểm ?
- Tiên bối e bất thành ?
- Đương nhiên ! Vì chỉ cần một toan tính sai lầm, ta thì bị loạn thạch nghiền nát, còn người thì mãi mãi vùi thây dưới địa huyết...
- Tại hạ cảm thấy rất tự tin.
- Đó là việc của người. Phần ta, vì không cam tâm nhìn bồn môn bị xú phụ hủy diệt nên ta không muốn mạo hiểm. Trừ khi...
- Sao ?
- Người phải hứa với ta một điều.
- Tiên bối nói đi.
- Ta có cách không để loạn thạch lăn xuống, nghĩ là người sẽ được an toàn cho dù người bảo người rất tự tin vào dự tính của người. Để thực hiện điều đó, có lẽ ta chẳng còn cơ may nào toàn mạng, vậy người hứa phải giúp ta trùng chân Thần Môn.
- Việc của quý môn...
- Chỉ còn hai ngày nữa là đến tiết Đoan Ngọ, trong người ta hiện có tất cả sáu tén vật tuyển chọn, kể cả tén vật của Vũ Văn lão đệ do người giao hoàn...
- Tại hạ có nói rồi. Có vào được nhị quan cuối cùng cũng vô ích. Vì...
- Vào lúc này, ta không hề đề cập đến phương diện võ công. Trái lại, chỉ khi vượt qua nhị quan cuối cùng người mới danh chính ngôn thuận tiếp nhận ngôi vị môn chủ. Sẽ hợp lý hơn nếu người dùng tư cách này để thay bồn môn thanh lý môn hộ, chấn chỉnh môn quy, trừng trị phản đồ. Sao ?
- Được ! Tại hạ chấp thuận. Dầu sao tại hạ cũng chuộc lỗi, đã đẩy tiền bối vào tình thế này.
- Người ưng thuận là tốt rồi. Còn việc ta cứu giúp người lần này chỉ là đáp lại lần người đã lo lắng cho ta ở Hắc Thạch Đảo. Giờ thì...
- Chậm đã ! Nếu chúng ta buông tay, không kể tiền bối phải chết, sáu tén vật kia vị tất còn toàn vẹn.
- Người có ý gì ?
- Vẫn không thay đổi. Vẫn muốn tiền bối cùng tại hạ mạo hiểm một phen. Rất có thể tiền bối vẫn sống.

- Ta chấp nhận ! Không phải vì mong toàn mạng mà vì muốn những tín vật kia thật sự đến được tay ngươi.

Mạnh Đạt Nhân từ từ hít vào một hơi thật dài :

- Tiền bối hãy bằng mọi cách cùng rơi xuống địa huyết với tại hạ. Hãy nhớ, lúc rơi xuống phải lăn ngay về bên tả, càng xa càng tốt. Đó là sinh môn duy nhất ở ảo trận này.

Lôi Đồng nở một nụ cười nhợt nhạt :

- Ta sẽ cố ! Chỉ e đá sẽ lăn nhanh hơn dự tính của ngươi.

Mạnh Đạt Nhân quả quyết :

- Nào ! Hãy gắng tìm sinh lộ trong tử lộ.

Với ánh mắt nhìn cuối cùng, Mạnh Đạt Nhân thấy lão Lôi Đồng nghiêng chặt hai hàm răng vào nhau để bật ra tiếng rít.

- Đi !

Liền lúc đó, Mạnh Đạt Nhân vừa rơi xuống vừa nghe đủ loại âm thanh đua nhau vang lên.

Rào... Rào...

Ầm...! Ầm...!

A... A...

Tiếng loạn thạch lẫn âm âm vẫn không át nổi tiếng kêu đau đớn cùng cực của lão Lôi Đồng.

Ầm...! Ầm... !

Rào... Rào...

Một cú va thật mạnh làm Mạnh Đạt Nhân bất tỉnh.

*

* *

- Đã muộn lắm rồi, sao ngươi không đến Thần Minh Sơn mà còn dừng lại ? Mạnh Đạt Nhân tìm chỗ ghé lưng vào và nhanh nhẹn đặt lão Lôi Đồng ngồi xuống :

- Tại hạ sẽ không để muộn. Tiền bối cứ tạm thời ngồi chờ đây, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Lão Lôi Đồng nôn nóng :

- Ngươi đi đâu ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Tại hạ vừa nghe tiếng người kêu cứu, quen lắm, có lẽ là Bạch Quan Nguyệt.

Lão Lôi Đồng cau có :

- Là nữ nhân ? Không phải ngươi đã có tình ý với Trầm Bội Uyển rồi sao ? Hành vi này của ngươi...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Bạch Quan Nguyệt là bào muội của Bạch Quan Nhật. Trước đây, tại hạ từng hứa, sẽ quan tâm đến Bạch Quan Nguyệt thay cho Bạch Quan Nhật. Tại hạ không thể thất tín.

Lão Lôi Đồng sững người :

- Có chuyện này ư ? Tốt ! Người có nghĩa khí cũng hay, bọn ta đã không chọn lầm người.

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Quan Nguyệt vốn có định kiến với Thần Môn, tại hạ vẫn chưa có cách nào giúp huynh đệ họ trùng phùng. Hy vọng lần này sẽ có cơ hội. Tiền bối chớ lo, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân thân tốc lao đi mất dạng.

Vút !

Chờ đến lúc Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn khuất dạng, lão Lôi Đồng mới giật mình tự trách :

- Sao ta không nghĩ ra sớm hơn ? Chắc chắn tiêu tử lại bày trò nữa rồi.

Là lời lầm nhảm tự trách, đương nhiên bất luận là ai, không riêng gì Lôi Đồng, cũng không hề chờ đợi sẽ có người đáp lại.

Thế nhưng, từ một nơi lẩn khuất cạnh đó, có một thanh âm phát ra ngoài sự mong đợi của lão Lôi Đồng :

- Lôi lão nhi không nghĩ sớm hơn điều gì ? Không lẽ lão đoán biết từ trước, rằng sẽ có Khổng mỗ chờ đợi ở đây ?

Không Gia Lập xuất hiện với nụ cười đanh ác đọng trên môi.

Và Lôi Đồng chưa kịp lên tiếng, hoặc có phản ứng, Khổng Gia Lập lại phát thoại :

- Mạng của lão và của Mạnh tiêu tử không ngờ lớn đến vậy. Một Quỷ Cung mỗi bước đi là mỗi lần nguy hiểm, vậy mà lão và Mạnh tiêu tử vẫn toàn mạng quay trở ra, thật đáng khâm phục !

Lôi Đồng quắc mắt :

- Sao người biết Quỷ Cung trùng trùng nguy hiểm, trừ phi người đã từng vào đó ?

Khổng Gia Lập bĩu môi :

- Vào đó ư ? Vậy thì chưa ! Nhưng có lẽ không còn bao lâu nữa Quỷ Cung sẽ biến thành Thánh Địa Võ Lâm, nơi người người sẽ trông chờ có lần được kính viếng, ngay khi đầu lâu của bọn người lần lượt được đặt hai bên lối ra vào.

Lôi Đồng biếc sắc :

- Người nói như thế là có ý gì ?

Khổng Gia Lập bật cười khanh khách :

- Rồi người sẽ biết ! Còn bây giờ, người nên ngoan ngoãn đón nhận số phận như Trầm Quân, Hoàn Kim Hoán, Trầm Bội Uyển và một ít người nữa đã ngoan ngoãn đón nhận. Ha... ha...

Lôi Đồng vội chồng hai tay xuống đất, định dịch người về phía sau. Nào ngờ, không những đằng sau đã hết đất lùi, vì lúc này Mạnh Đạt Nhân đã đặt lão ngồi ghé vào một vách đá, mà hành vi của lão còn làm cho Không Gia Lập nhận biết một sự thật. Không Gia Lập bĩu môi, trố mắt :

- Hai chi dưới của ngươi đã không còn ? Điều gì đã xảy ra cho ngươi vậy ? Mà thôi, ngươi không cần giải thích, ta đoán ra rồi. Phải chăng những cam bẫy ở Quý Cung đã khiến ngươi phải lưu lại một phần thân thể ?

Lôi Đồng kinh ngạc tột cùng :

- Làm sao ngươi đoán ra ? Hay ngươi muốn nói ngươi là hậu nhân của Vạn Biến lão quỷ và gần đây ngươi là người đầu tiên đi vào Quý Cung ?

Không Gia Lập lắc đầu chép miệng :

- Ngươi đoán chỉ gần đúng thôi. Tiếc thật, ngươi chỉ là một phé nhân như thế này làm sao ta có thể đưa ngươi đến tận nơi giam giữ bọn Trầm Quân ? Hy vọng ngươi sẽ không phiền trách nếu ta phải tạm mượn thủ cấp của ngươi đưa về một nơi đang cần.

Lôi Đồng bật lóe lên những tia hung quang nhìn Không Gia Lập :

- Không Gia Lập ! Ngươi đã lấy thủ cấp như vậy của bao nhiêu người rồi ? Phải chăng Vũ Văn lão đệ cũng do ngươi sát hại ?

Không Gia Lập gật đầu :

- Vũ Văn Kính Nhượng ? Phải, phải ! Là ta đã gia hại y. Chỉ tiếc lúc đó chưa có lệnh, bằng không, ta đâu dễ để y tan xương nát thịt, mất cơ hội thu thập một thủ cấp. Ha... ha...

Lôi Đồng giận đến tái người :

- Chưa có lệnh ? Của mục xú phụ môn chủ ư ?

Không Gia Lập chợt lắc đầu tỏ ra thương hại :

- Ta cũng muốn cho ngươi biết sự thật để lúc chết ngươi không hóa thành ma hồ đồ. Tuy nhiên, lệnh là lệnh, ngươi chỉ cần biết Không Gia Lập ta phải tạm mượn thủ cấp của ngươi là đủ. Nào, đã mượn lắm rồi, ta không thể để chậm hơn giờ nhân vật tuyển chọn sắp được công cử. Ha... ha... Và Không Gia Lập xòe bàn tay trắng như một thanh cương đao, lập tức lao vào Lôi Đồng.

Vút !

Lôi Đồng với hai chi dưới thật sự đã bị hủy, định hát chương quật vào Không Gia Lập.

Nhưng thật bất ngờ, toàn thân lão bỗng được nâng lên cao, bay về phía trước và bay vượt qua luân đầu của Không Gia Lập.

Về...

Không Gia Lập do bất ngờ, nếu không kịp thu kinh về có lẽ sẽ va luôn vào vách đá. Và theo bản năng, Không Gia Lập vội vàng quay người lại, đề phòng Lôi Đồng tập kích.

Đứng trước mặt lão, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Đừng vội vàng như vậy ! Tại hạ vẫn chưa quen lắm thủ đoạn nhân lúc bất phòng để hạ thủ. Huống chi, còn vài điều chưa rõ, tại hạ muốn được tôn giá chỉ giáo.

Không Gia Lập chớp mắt. Để sau đó, khi vẫn thấy Lôi Đồng vừa an toàn ngồi ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân vừa giương cặp mắt ngơ ngác nhìn chàng. Không Gia Lập lúc bấy giờ mới nhìn Mạnh Đạt Nhân như một quái nhân.

Lão kêu :

- Là người vừa dùng thủ pháp cách không giải nguy cho Lôi Đồng ?

Mạnh Đạt Nhân chột nghiêm mặt :

- Tại hạ cần được tôn giá chỉ giáo, đâu đến lượt tôn giá nêu nghi vấn cho tại hạ ?

Không Gia Lập lại liếc nhìn Lôi Đồng. Thấy Lôi Đồng vẫn ngơ ngác,

Không Gia Lập bèn quắc mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Thật ngông cuồng ! Người có tư cách gì để nói với ta những lời như vậy ? Ta...

Hai mắt lão vụt hoa lên và...

Bốp ! Bốp !

Hai bên mặt vụt đau rát, Không Gia Lập phải ngó người thật sự khi nghe Mạnh Đạt Nhân trầm giọng hỏi :

- Bằng vào Vạn Quỷ Ảnh như vừa thi triển, liệu tại hạ có đủ tư cách chưa ?

Vậy là rõ, chính Mạnh Đạt Nhân vừa bất ngờ tát tai lão.

Không Gia Lập găm vang :

- Tiểu tử muốn chết !

Lão bật lao đến với sát khí ngập tràn.

Ào...

Mạnh Đạt Nhân điềm nhiên tọa thị, chỉ lấy tay hất nhẹ ra một nhu kinh:

- Tại hạ nào muốn chết ? Tôn giá chớ vội nghĩ sai như vậy. Quay lại nguyên vị đi.

Viu...

Ầm !

Vị thế đã thay đổi, nếu lúc này Không Gia Lập đứng mé ngoài để bức dồn Lôi Đồng vào vị trí không còn đất lùi thì từ khi Mạnh Đạt Nhân bằng cách thế nào đó đã đưa Lôi Đồng ra chỗ an toàn, đến lượt Không Gia Lập phải đứng tựa lưng vào vách đá. Và khi nhị kinh của song phương chạm vào nhau, dù muôn hay không, khi bị chấn kinh bức lùi, Không Gia Lập đương nhiên chỉ có thể lùi đến sát vách đá là hết. Có nghĩa là Không Gia Lập phải ngoan ngoãn quay lại nguyên vị như Mạnh Đạt Nhân trước lúc xuất thủ đã bảo.

Mạnh Đạt Nhân phì cười khi thấy lão Không cứ kinh nghi nhìn chàng như nhìn phải quái vật :

- Tôn giá kinh ngạc lắm phải không ? Đền tại hạ cũng không ngờ đấy ! Nào là một lần nhờ tôn giá gỡ thủ đoạn quá độc ác khiến Vũ Văn Kính Nhượng trước lúc lâm chung phải ủy thác cho tại hạ một vật mà bấy lâu nay tôn giá vẫn thèm muốn...

Không Gia Lập giật mình :

- Là Thiên Niên Hà Thủ Ô ư ? Làm sao Kính Nhượng có thể tìm thấy và giao cho ngươi ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Chuyện đó hãy để sau này tự miệng Kính Nhượng giải thích cho tôn giá vậy. Điều tại hạ đang nói là nhờ lần thứ hai, không hiểu nhân vật ngu xuẩn nào tuy đã vào Quỷ Cung trước tại hạ nhưng lại sợ ý bỏ qua lời di ngôn của Vạn Biến Cửu U Quỷ. Khiến tại hạ vô tình nhận được hai hạt Tuyệt Liên Tử Vạn Niên. Quá bất ngờ phải không ? Tại hạ cũng vậy. Đang lúc đói khát, tại hạ đâu hề nghĩ đó là Tuyệt Liên Tử hay ăn vào rồi 'tử' ? Quả là không may cho tôn giá, giờ phải đối phó với tại hạ, một kẻ bất ngờ có đến gần hàng trăm năm công phu tu vi.

Lôi Đồng ngồi ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân phải kêu lên :

- Ta luôn ở cùng chỗ với ngươi, làm gì có di ngôn nào của lão Quỷ Vạn Biến, cũng đâu thấy ngươi đắc thủ Vạn Niên Tuyệt Liên Tử ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười, mắt vẫn nhìn Không Gia Lập đang nhợt nhạt dần sắc diện :

- Tiên bối không biết cũng phải ! Di ngôn nằm ngay trên nền đá, chỗ tại hạ ngã vào. Còn Tuyệt Liên Tử chỉ là hai hạt khô quắt queo, có lẽ do kẻ đã vào trước bất cẩn đánh rơi, vô tình xuất hiện ngay bên cạnh tại hạ. Mãi đến khi đã ăn vào, lại đọc thấy hàng chữ di ngôn, tại hạ mới biết đó là Tuyệt Liên Tử. Không phải vậy, tại sao tại hạ bỗng có chân lực, vừa trút vào cho tiên bối để chi trì sinh mạng, sau đó vừa có thể đưa tiên bối thoát ra Quỷ Cung.

Không Gia Lập nhân lúc Mạnh Đạt Nhân đang nói chọt dịch người lao đi. Vút !

Mạnh Đạt Nhân đâu để Không Gia Lập thực hiện ý đồ tháo chạy.

Vút !

Chàng lại xuất hiện ngay trước mặt họ Không :

- Vạn Quỷ Ảnh đâu phải là thứ bộ pháp cho các hạ đùa ? Nào, hãy ngoan ngoãn cho tại hạ biết phải tìm nơi giam giữ Trầm lão nhân ở đâu ?

Lôi Đồng vụt kêu lên :

- Chuyện đó không cần hỏi vội. Hãy hỏi ý đang nhận lệnh của ai ? Nhân vật nào đang muốn biến Quỷ Cung thành Thánh Địa Võ Lâm ? Tại sao kẻ đó muốn lấy thủ cấp bọn ta ?

Không Gia Lập bất ngờ phát kinh :

- Bọn ngươi đừng mong hỏi ta bất kỳ điều gì. Xem chương !

Ào... ! Ào... !

Mạnh Đạt Nhân ung dung dịch chuyển thân hình :

- Tôn giá lại không may rồi. Trăm lão nhân sau nhiều năm dài ôm hận đã kịp nghĩ ra bộ pháp này khắc chế công phu Cửu Trùng. Ân của Trăm lão nhân đối với tại hạ quá lớn, tại hạ không thể không quan tâm đến nơi giam giữ lão nhân.

Vút !

Bị Mạnh Đạt Nhân đôi ba lần dọa chết khiếp, nào là nội lực ngoài trăm năm công phu, nào là Vạn Quỷ Ảnh thân pháp vi diệu, và giờ lại còn một bộ pháp khắc chế công phu Cửu Trùng, Không Gia Lập không thể không rúng động.

Lão đảo mắt nhìn quanh, định tìm kế thoát.

Mạnh Đạt Nhân vụt thờ ra :

- Tại hạ nào có hỏi điều gì nhiều ở tôn giá ? Thọ ân phải báo ân, tại hạ chỉ muốn biết nơi giam giữ Trăm lão nhân thôi. Nếu tôn giá đáp ứng, hãy nghe đây, tại hạ hứa tha tôn giá phen này. Mọi oán thù, đợi lần sau gặp tôn giá tại hạ mới nhắc đến. Thế nào ?

Không Gia Lập động tâm :

- Người nói thật ?

Lôi Đồng phần nộ :

- Người không thể tha y. Nếu không vì ta, vì Đổ lão nhị đã bị y sát hại, chỉ ít người cũng thực hiện lời đã hứa với Vũ Văn Kinh Nhượng. Người không thể tha y.

Mạnh Đạt Nhân nhăn mặt, nhìn lão Lôi Đồng :

- Tại hạ đã hứa rồi ! Sao tiên bối không chịu nhắc sớm hơn ?

Đoạn chàng quay sang lão Không :

- Tại hạ không phải hạng người bội tín. Cơ hội cho tôn giá tuy vẫn còn nhưng không thể vượt quá sự nhẫn nại của tại hạ. Hay mau mau đáp ứng trước khi tại hạ đổi ý vì bị Lôi tiên bối đây thúc bách.

Không Gia Lập cười nghi hoặc :

- Ta tin người được sao ?

Mạnh Đạt Nhân nhíu mày và bất ngờ phát xạ một chỉ kinh vào vách đá lúc này lão Không từng đứng.

Soẹt !

Nhìn vào lỗ thủng sâu hoắm vừa tạo ra, Mạnh Đạt Nhân gay gắt hỏi lão Không :

- Tôn giá không tin điều gì ? Không tin rằng tại hạ thừa năng lực lấy mạng tôn giá ? Vậy ngọn chỉ kinh Nhất Xạ Chỉ Hoàn kia có đủ cho tôn giá tin chưa ?

Không Gia Lập nuốt nước bọt khan :

- Không phải ta không tin năng lực của người. Là ta không tin người chịu buông tha ta.

Mạnh Đạt Nhân hất mặt :

- Quân tử nhất ngôn. Bằng chứng là nãy giờ tại hạ vẫn chưa dùng bản lĩnh cao minh để gây bất kỳ phương hại gì cho tôn giá. Chưa đủ sao ?

Không Gia Lập dao động :

- Nhưng Lôi lão nhi...

Chàng thở dài :

- Biết làm sao một khi tại hạ đã lỡ hứa ? Nhưng nếu tôn giá không chịu nắm lấy cơ hội, sự thế ắt sẽ là...

Không Gia Lập hốt hoảng :

- Khoan đã ! Nhưng ta sẽ không đáp ứng gì thêm nữa đâu.

Chàng gật đầu :

- Tại hạ cũng đâu hỏi gì nhiều. Thế nào ?

Không Gia Lập lại nuốt nước bọt :

- Ở ngoại thành Nghi Xương có một khu cỏ viện đã hoang phế. Bọn họ bị giam ở chân núi cạnh đó.

Mạnh Đạt Nhân nhẹ thở phào :

- Hy vọng đây là lời nói thật.

Không Gia Lập liền huyền thuyên :

- Ta hoàn toàn nói thật ! Đó là nơi tự tay ta bố trí cơ quan, dựa theo những gì ta đã am hiểu ở Vũ Văn gia. Và cách khai mở cơ quan có lẽ ngươi đã từng biết ? Ta đi được chưa ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Tôn giá có thể đi được rồi !

Không thấy Lôi Đồng phản ứng quyết liệt như từng phản ứng, Không Gia Lập tuy bước đi nhưng thi thoảng vẫn quay lại nhìn. Và một lần như vậy, Không Gia Lập chợt kinh tâm khi nghe Mạnh Đạt Nhân đưa tay vẫy gọi :

- Chậm đã !

Và chàng đã dùng thân pháp thân tốc lao đến chặn lối lão.

Lão Không thất kinh :

- Ngươi nuốt lời ?

Mạnh Đạt Nhân vội lắc đầu :

- Không hề ! Nhưng còn một việc nhỏ này...

Không Gia Lập thủ thế lùi lại :

- Là chuyện gì ?

Mạnh Đạt Nhân xòe tay :

- Tín vật tuyền chọn của tôn giá. Để gọi là bù lại tổn thất tôn giá đã gây cho Đồ nhị trưởng lão.

Biết rõ là bị uy hiếp nhưng Không Gia Lập vẫn hậm hực lấy ra :

- Cầm lấy ! Còn gì nữa không ?

Mạnh Đạt Nhân phi thân quay về, miệng cười vang :

- Tôn giá đi được rồi ! Không cần phải khẩn trương đâu. Ha... ha...

Sau đó, chàng lại nhắc Lôi Đồng đặt lên lưng và lao đi...

Hết chương 26